

► FÖRKYLNING.

En nära-döden-upplevelse.

Den drabbade

”Mår du bättre?” undrar Marie och lägger huvudet på sned. Vill väl verka omtänksam kan jag tro, men hennes lättsinne lyser igenom. Tycker inte att hon är nämnvärt berörd av mitt tillstånd. Jag vet att jag inte är dödsjuk, men att förutsätta att jag mår bättre bara för att jag lyckas kravla mig upp ur mitt sjukläger tar jag nästan som ett hän.

Själv sitter hon obekymrat och slevar i sig glass framför tv:n. Nöjd med sig själv, förmodar jag, efter avverkat löppass på gymmet. Jag faller, snarare än sjunker, ner bredvid min äppelkindade alpgretchen till flickvän. Det är bara förklädet och kringlorna i håret som fattas. Frisk som en jävla fjällbäck.

– När blir jag bra? muttrar jag surt. Hon stryker mig över håret.

– Du blev ju sjuk igår...

Hon försöker inte ens dölja sin överslätande attityd. Empatisk som en tysk lägervakt. Jag ser stint på henne. Hon rättar sig snabbt:

– I förrgår, förlåt.

Allt sedan jag insjuknade har jag fått höra att det snart ska bli bra. Att lite vila bara gör mig gott. Att ALLA blir sjuka förr eller senare! Det är nästan att hon njuter av att se en kraftkarl som jag i ett så ömkligt tillstånd.

– **VILL DU HA** lite glass? försöker Marie.

Som om jag kunde äta nu. Jag kan ju knappt sitta upp.

– Tänk om jag fått det där som Anders Södergren hade?

– Testikelcancer?

Jag suckar irriterat.

– Inte testikelcancer. Det han fick sen.

Nåt virus som aldrig gav med sig.

Marie stänger av tv:n, tar min hand. Till synes helt obekymrad över smittorisken. Det är som om sjukdom och död inte bekommer henne. Som om hon står över allt det där. Om hon hade drabbats, hade jag sovit nere i källarförrådet. Alternativt hon.

– Han tog ju OS-guld, försöker hon med ett leende.

Jag orkar inte ducka för hennes sarkasmer längre. Den här kvinnan visar lika mycket medlidande som en medeltida skarprättare. Det låter jag henne få veta också, innan jag släpar mig tillbaka in i kryptan.

EN FÖRBANNAD jävla orättvisa är det.

Jag har badat i handsprit sedan i augusti. Inte tagit en jävel i hand. Och så drabbas jag av detta! Jag försöker lugna ner mig. Sliter åt mig en artikel jag skrivit ut från Athletics Weekly på nätet. Den handlar om ”The lactat shuttle”; om hur man mest effektivt tränar kroppen att inte bara bryta ner mjölksyra, utan även använda den som bränsle.

Konstruerar i huvudet ett pass med 400-ingar just över och under tröskelfart, utan vila emellan. Blir riktigt upprymd, men väcks ur min våta dagdröm av yt-

terligare en hostattack. Vad håller jag på med? Varför utsätter jag mig för detta? Jag kanske aldrig kommer tillbaka!

JAG FAMLAR EFTER DN Söndag istället. Läser om 35-åringen som försöker få ordning på sin träning, kost och livet i största allmänhet. Tror i mitt omtöcknade tillstånd att han rehabiliterar sig efter en olycka, men häpnar när jag inser att det handlar om en fullt frisk människa – med frapperande låga krav på sig själv. Han pyser av ölmagad självgodhet, trots att ribban är fastspikad i golvet. Jag blir så upprörd att jag slänger tidningen ifrån mig.

– **VILL DU HA** nånting, älskling?

Marie kommer in och sätter sig på sängen. Hon har väl dåligt samvete förstås, med tanke på hur hon behandlade mig nyss. Jag tvekar. Skulle sitta fint med en kopp te, men jag vill samtidigt inte så omedelbart lindra hennes samvetsqual. Jag skakar på huvudet.

– Är det säkert?

Plötsligt inställsam som en amerikansk flygvärdinna.

– Jag vill inte ha nåt! fräser jag tvärt.

Hon verkar inte bekommas alls av min avoghet. Stryker mig på nytt över håret. Jag kommer upp i sittande.

– Du kanske förutsätter att det här är över på ett par dagar, men det gör faktiskt inte jag.

Marie ler överslätande.

– Jag tänkte göra köttfärsås till dig sen i alla fall, säger vegetarianen, och jag noterar för första gången på över ett dygn en liten gnutta omtanke. Det räcker för att jag ska våga visa hur rädd jag är.

– Tror du jag blir frisk igen?

Rösten skär sig lite.

– Helt säkert.

Nu är det jag som kramar hennes hand.

– Och jag kommer inte ha tappat allt? Få börja om från början?

Marie skrattar till, reser sig och går bort mot dörren.

– Lätt jogg, varvat med stavgång. Kan-ske ett löppass framåt midsommar. Jag säger till när maten är klar. **RW**

MÅRTEN KLINGBERG
SKÅDESPELARE, REGISSÖR
OCH LÖPARE. MAIL: MARTEN.
KLINGBERG@RUNNERSWORLD.SE